

Megjelenik minden csütörtökön. — Előfizetési ár: egész évre 4 frt, fél évre 2 frt, negyed évre 1 frt. — Hirdetések ára: 4 hasábos petit sor 8 kr. Az előfizetési pénzeket a Szent-István-Társulat igazgatóságához, a kéziratokat a lapszerkesztőségéhez (IV. Lövész utca 13. sz.) kérjük küldeni.

Budapest, 1881.

3. szám.

Január 20.

Apróságok.

I. Sursum corda!

Hogyha szived harczol	De ha esőképen
S nem tud megpihenni:	Alábul a földre,
Embereknél nem fogsz	Elvegyül a porral,
Megnyugvársra lelni.	Csak sár lesz belőle.
Nézd a felhőt, a mely	Föl tehát ég felé
A magasban röpked,	Szived érzetével,
Aranyos, bíboros	Csak az mosolyoghat
Szinnel gyönyörködtet.	Feléd vigaszfényvel!

II. Tanács.

Német után.

Mért sajnálsz, hogy a rózsá
Tövissel van körülfogva?
Fordítsd meg a dolgot:
Örülj inkább ezen,
Hogy a tüskös bokor
Rózsákat is terem!

III. Emlékvilág.

Az én szívem egy virágot termett,
Ez a barátságának szép virága.
Sokszor megfüröszte e virágot
Szeretetem tiszta harmatába.

Te hozzád leng, édes jó barátom!
E virágnak kedves illatarja,
Mert hisz a te rokon hű szivedben,
Abban nyílik e virágnak párja!

Szabolcs.

A felejthetlenség.

— Beszély. —

(Folyt.)

Sebestyén ur orrát fintorgatta, mint a kinek igen ügyetlen észrevételeket kell hallania.

— Tehát ez sem tetszik.

— Vannak közel rokonai?

— Alig hinném. Senki sem jár házához, a doktoron kívül.

— Mennyit érhet az a borbácsi szőlő?

— Épületekkel, pincékkel, szerelvényekkel, s a borkészlettel megér tizenötezer forintot.

— Csekélység. S a ház?

— Oh az már csinos összeget képvisel. Új ház, szép ház; adómentes. Behoz évenként minden levonással tisztán ötezer forintot.

— Ez szép. Meggondoljuk.

— Azt elhiszem. Ezt kiváltképpen ajánlom.

— Halljuk a harmadikat is.

— A harmadik — szólt tüzzel Mandelbogen s felállott székéről, — ez riskirozott játék. Ehhez a partihoz genie kell.

Sebestyén ur is felkelt s félre tette a pipát.

— Hogyan?

— Az egy magas állásu delhölgy, — s az arisztokracziához tartozik.

— Ah!

— Igen. Fényes urodalma van; kastély, földek, birkák és tehenek szerepelnek évi számadásaiban. Ha ismeri nagyságod azt az elegáns, magános uri palotát a Zöldmező-utczában, az az övé.

— Réthalmi bárónőé.

— Igen. Nagyságod kimondta a nevet. Én discretionálisan vagyok a nevek iránt, csak a végső pillanatban mondom el.

— De nem hinném, hogy a bárónő arról gondolkodik, hogy még egyszer férjhez menjen.

— Én nem csak hiszem, de tudom! szólott önértettel Mandelbogen.

— Lehetetlen.

— Megmondom. Nagyságod méltányolandja szolgálataimat, bármiképp végződjék az ügy.

— Mindenesetre. A perczenteket megkapja.

— Tehát?

— A bárónő, az agg, beteges bárónő feltette magában, hogy újra férjhez megy.

— E jámbor asszonyosság?

— Igen, e delnő, férjhez akar menni — truczból.

— Igazán.

— Ne mozduljon nagyságod soha a helyéből, ha ninesen ugy. Truczból akar férjhez menni. Megmondom hogyan és miért. Van neki egy gavallér, pazarló unokaöcsese, a ki sportsman. Mindenét a lovakra költi. A bárónő már háromszor kifizette adósságait, mert az ifju ur egyetlen örököse; mikor negyedszer megjelentek a hitelezők a számlával, a bárónő azt mondta, hogy eddig költött lovakra, de szamarakra nem hajlandó tovább költeni. Nem tudom, a hitelezőket értette-e vagy az urfit, — hanem tudom, hogy a fiatal gavallér erre azt a gorombaságot követte el a bárónővel, hogy bepelelte. A bárónő pedig erre kijelentette, hogy kitagadja örökösét. Tanácsot kért ügyvédektől. A jurisdoctörök azon tanácsot adták, hogy hiába tagadja ki öcsesét, azért a vagyon mégis az övé lesz; hanem ha komoly szándéka bosszút állani, arra csak egy mód van, — menjen férjhez.

Sebestyén ur kimereszté szemeit s közel volt ahhoz, hogy nyakába boruljon Mandelbogennek.

— S a bárónő feltette magában, hogy az első gentlmanhez, ki jelentkezik, hozzá megyen; semmi más okból, minthogy kineseit neki hagyhassa.

— Mandelbogen! kiálta föl Sebestyén ur neki lelkesedve, — ha ez sikerül. . . .

— Kérem, kérem! szabadkozzék a becsületes szerencsekalmár, — mondom, hogy ehhez genie kell, tapintat, okosság, vigyázat. . .

— Azzal dicsekedhetem! szólott elégtlenül Sebestyén ur.

— A bárónő husz év óta nem ment ki palotájából, — most újra látogatja a társaságokat; jár estélyekre, hangversenyre, színházba, szóval mindenüvé, a hol hozzá lehet férni.

— Jó. De nekem nehéz hozzá férnem.

— Gondoskodunk arról is. A jövő héten jótékonyági bazar lesz; a főváros előkelői mind ott lesznek; Réthalmi bárónő ugyan ninesen azok között, kik szivart, csemegét, vagy rántott levest fognak árulni, — hanem ha én akarom ott lesz. Tíz lapszerkesztővel van benső összeköttetésem; csak tőlem függ, hogy neve ott szerepeljen a jótékony angyalok között; egy hétig tiz lap mindig hozza a nevét, ide tesszük, oda tesszük, dicsérjük, magasztaljuk, hogy el nem maradhat, ki nem vonhatja magát, — hogy a közérdek követeli, miszerint ő árulja a rostopschint. Biztosítom nagyságodat, hogy egy hét múlva, ez a delnő, ki eddig csak imádkozott, — árulni fogja a rostopschint.

— Nagyszerű!

— S azután a többi nagyságod dolga.

— Fényesen jutalmazom, Mandelbogen uram!

— Hiszem és reménylem, szólott készséggel az üzér.

— Tehát munkához.

— Rajtam nem mulik semmi, válaszolá Mandelbogen ur, még ma bejárom a szerkesztőségeket, ez sok fáradságba, pénzbe kerül; a közvéleménygyártás drága áru. Kérek előleget.

Sebestyén ur nem fősvénykedett; ilyen vállalatnál uriasnak kell lenni. Midőn Mandelbogen ur besepré tantümejét, vette kalapját s távozni készült.

— Én most megyek; tömérdék sok dolgom van. Elhiheti nagyságod, hogy olyan embernek, mint nekem, percznyi szabad időm sincs. Én nagyságodnak gazdag feleséget fogok szerezni, és azután megkezdem egy másik munkámat, hogy egy ragyogó szépségű hölgynek gazdag férjet keressek. Majd ha arra kerül a dolog, ennek nevét s titkát is elárulom nagyságodnak. Most ajánlom magamat.

Mandelbogen sietve eltávozott s Sebestyén ur a legmerészebb álmak karjaiba veté magát. Ha ez sikerül, befejezte a pályát, — azontul nines semmi kívánni valója. Már most a földolog egy csalhatlan, biztos tervet kifőzni s azt művésziileg kivinni. Igaz, hogy ez nem tréfa dolog, mert Szafranek Zsuzsánna, s özvegy Almarvárné asszonynál könnyű vala a győzelem, — azonban Réthalmi bárónővel kezdeni, annyi mint szegény legénynek magasban játszani. Kudarcz vagy győzelem! De eddig szerencsés volt Sebestyén ur, tervei mind sikerültek.

Oda állt a tükör elé, felbodorzá haját, megpödré bajszát s miután meglegedve volt magával, jökdvüen mormogá:

— Miért nem sikerülne most is!

V.

A jótékony bazáron valóban Réthalmi bárónő árulta a rostopschint.

Igaz ugyan, hogy az élemedett delnő inkább árulhatott volna hálósüveget, papucsot, szemüveget, löcsei kalendáriumot, mert ez hozzá, illetőleg korához inkább illett volna. Azonban a közvélemény hangosan kívánta, hogy ott legyen, a hol a papramorgót mérik. A rendezők nem mertek ellene mondani a Mandelbogenes közvéleménynek. Még két fiatal konteszt oda rendelték, nehogy a chartreuse és benediktiner összesavanyodjék, s lelkökre kötötték nekik, hogy a nemes cél iránti buzgóságból, báj, mosoly, kedvesség s egyéb készletben álló fegyverekkel erős támadásokat intézzenek a gügyikévelő bajszos nem ellen, Réthalmyné bárónőnek jó lesz a — kaszszánál ülni; előre látható dolog lévén, hogy az elegáns jötevők között nem lesznek archeologusok, praehistorikusok, s ha volnának is, nem viszik a tudományoszomjat odáig, hogy Réthalmi bárónő arcuzatán epekedjenek tanulmányozni a multakat.

Az életrevaló rendező bizottság, mely merőben világlátott, tapasztalt urak és hölgyekből állott, ezuttal fölöttébb csalódott, — mert épen a likörös bódé tett határozott hódítást s pedig nem is a két ifju grácia miatt, — hanem egyenesen Réthalmi bárónő miatt.

Sebestyén kicsipte magát, — esimos volt mint egy fodrászlegény. Lábtól fejig ujba öltözött — s itta a ros-

topschint, mint egy orosz grófné. Minden nap pontosan megjelent a bazáron s míg a két fiatal angyalt a derék seladonoknak átengedte, maga megtelepedett Réthalmly bárónő mellett s udvarolt neki reggeli kilenczórától délután ötig. El nem ment volna onnét egy világért. Míg a crème uracsa a pohárka szilvoriomot forintjával fizették s öt forint árát csevegtek, dévajkoddak a csinos urhölgyekkel, Sebestyén ur minden pohárkáért egy aranyat tón le Réthalmyné elé, s nem beszélt senki mással csak a bárónővel. Első nap ismeretlen maradt. Második nap már bemutatta magát Réthalmly bárónőnek s elmondta, hogy mily epedve várta a pillanatot, melyben a derék urhölgyet, kit annyira magasztalnak a lapok, kit a közvélemény oly magas polczra emelt, szerencsés lón személyesen megismerni. Réthalmly bárónőnek tetszett ez a beszéd, s néha akaratlanul is Sebestyén uron felejté tekintetét. A harmadik napon Sebestyén ur megivott annyi papramorgót, hogy beállhatott volna svéd generálisnak; beleszédült a feje, arca kipirult s kevésbe mult, hogy versekben nem beszélt. A közjő, a szenvedő emberiség iránt hozott ily nagy áldozat nem hagyta érintetlen Réthalmly bárónőt. Neki ez az ember tetszett, — rostopschintalan állapotában még inkább, mint a köznyomor enyhítése czéljából hozott áldozatkészségében. Sebestyén ur itta a likórt, s szórta az aranyat s hódolatait. Sokba került neki, az igaz, — de Réthalmly bárónő, mikor Sebestyén ur az utolsó kupiczát a pusztulásnak indult társadalom javára felhajtá, bánatos hangon fohászzkodván, hogy immár vége van a szép álomnak, nem fogja többé látni Réthalmly bárónőt, a jótékony delnő szíve megindult, — s megengedte neki, hogy nála hálatisztelejét tehesse.

A jétékonysági hadjáratnak vége volt. Utána megszólalt a közvélemény trombitája, mely midőn a takarodót fujta, megemlékezett a hősök diadalairól is. Ezek között fényes helyet foglalt el Réthalmly bárónő. Valamely kotnyeles lap kihíresztelte, hogy a bárónőnek a bazár tartama alatt rendes vendége volt egy elegáns, ismeretlen uri ember, kit a fensőbb körök ugyan nem ismernek, de ki gavallériában felülmulta valamennyit. A kotnyeles lap pikáns hírét átvette egy másik, egy harmadik, — azután egy nyolezadik, a tizedik már kimondotta, hogy ez a gavallér senki más, mint Sebestyén ur, előkelő, gazdag ember, ki csak a jótékonyágban találja egyetlen örömét a földön, s ki mint mindig, ezuttal is ismeretlen kíván maradni.

Mikor Sebestyén ur első látogatását tette Réthalmly bárónőnél, a bárónő már mindent tudott. Elbájoló szivességgel fogadta Sebestyén urat, s mint művelt, főrangú urnő száz különféle tárgyat hozott elő, mihez Sebestyén ur hozzá szólhatott. A bárónőnek hízelt az, a mit a lapok irtak. Sebestyén ur sajátos fényben tünt föl előtte, — az ő csöndes, nyugodt magaviselete, azon határtalan hódolat, melyet Sebestyén ur minden szavában, mozdulatában tanusított, meglepte őt. Szóval ettszett neki.

Sebestyén ur pedig igen jól vitte szerepét. Engedelmet nyert, hogy a bárónőt ezentul is meglátogathassa, — de ő igen elővigyázólag eleinte csak óvatosan élt a kegygyel. A bárónő rendszeren magán kis boudoirjában fogadta; s ha megtörtént, hogy Sebestyén ur

akkor jött, mikor vendégei voltak a bárónőnek, az inas már utasítva volt, hogy Sebestyén urat hová vezesse. A bárónő azután iparkodott tudadni vendégein, hogy mielőbb Sebestyén urral lehessen; utóbb már bocsánatot is kért Sebestyén urtól, ha megvárakoztatta.

Sebestyén ur pedig szívesen megadta a bocsánatot; boldog öntudatban élt. Ez a társalgás nagy hasznára volt. Azt eleve észrevette, hogy a bárónő a legjobb indulattal viseltetik iránta, kikérdezte őt minden viszonyairól, összeköttetéseiről, s hogy meglegedésére szolgált Sebestyén ur ajkairól hallani, hogy a Sebestyén-család igen régi, még Róbert-Károly idejében kapta nemes levelét, hogy egyenes leszármazottja azon Sebestyénnek, ki római patricius volt, s mint lovag és katona vértanuságot szenvedett; elhitte azt is, hogy a nagy római tribunt Rienzi Miklóst egy don Sebestyén buktatta meg, s hogy Piacenzában maig is vannak Sebestyének, a kik hercegek. Réthalmly bárónő elhitte mindezeket; miért ne hitte volna el, mikor oly jól esett elhinnie, s Sebestyén ur miért nem mondotta volna el, mikor a bárónő soha sem kívánta elő a dokumentumokat, s elhitte azok nélkül.

Ily módon rövid idő alatt annyira bejáratos lón Sebestyén ur a bárónő termeibe, hogy utóbb kezdtek arról beszélni.

A bárónő igen kényes megjegyzéseket volt kénytelen hallani a társaságokban, melyekben megjelent.

Hanem azért tűrte. Feltette ugyan magában, hogy Sebestyén urnak előbb-utóbb szép szerével ajtót mutat, — mert egy kissé tartózkodott tőle. De ha az inas jelentette, hogy itt van, — nem tudott ellenállani s elfogadta.

Sebestyén ur csakhamar belátta, hogy ez a delnő, a ki truczából akar férjhez menni, még sem olyan, kit rostopschinnel lehet meghódítani. Lassankint elveszté türelmét. Feltette magában, hogy határozottan fog fellépni.

A bárónő épen fürdőre készült s Sebestyén bucsulátogatást tett nála.

— Mélsád, tehát utazik? szólta Sebestyén ur.

— Igen! Minden évben el kell mennem külföldre; orvosaim tanácsolják.

— Jól teszi! Mélsádnak drága egészségére ügyelni kell.

— Pedig nem szeretek utazni.

— Akkor maradjon itthon.

— Nem tehetem; hozzá vagyok szokva.

— Persze; mélsádat nem köti semmi e helyhez.

A bárónő elfordítá arcát, s úgy látszék, mintha mosolyogna.

— Semmi, — folytatá Sebestyén ur, szalmaszin keztüjét felhuzva. Csak azon körökben vél szórakozást találni, melyekben...

— Nos.

— Őszinte vagyok; melyekben nincs egy lélek, mely mélsádat őszintén szeresse.

— Ah.

— Igen. Bocsásson meg. Bárónő engem rászoktatt, hogy őszinte legyek.

— Ezt szeretem.

— S csak ezt?

— Ah, hagyja el. Mit gondol.

— Mit gondolok? Egyszerű. Méltóság úgy sem fog megérteni. Ám legyen. En is utazom.

— Hová?

— Fürdőbe nem, mert hála az égnek, ép és egészséges vagyok; nincs szükségem arra, hogy vizet igyam.

— Bizonyára boldog ember! szólt gunyosan a bárónő.

— Igen, ha az ember csak annyiban lehetne boldog, hogy a savanyu vizet nélkülözheti.

— Ön gunyolódik.

— Korántsem. Hanem föltettem magamban, hogy ha bárónő megy, én is megyek.

Réthalmyné kíváncsian kérde:

— Hová megy?

— Azt még most magam sem tudom, szólt Sebestyén ur hidegen; talán Amerikába.

— Amerikába?

— Oda, vagy Marokkóba, vagy Timbukuba, — mit tudom én

— S miért?

— Miért? kérde csöndes hangon Sebestyén ur, kegyed még kérdi, hogy miért? Jó! Megmondom. Mit keressek én itt, — mi örömem van nekem az életben, — ha méltóság, ki oly véghetlen jó és kegyes volt irányomban, — elmegy fürdőre? Méltóság nem tudja, hogy mily érzelmeket, reményeket ébresztett bennem.

A bárónő sötét szemeit ráfüggeszté Sebestyén urra s miután előre hullott hajfürteit hátrasimítá, — alig halhatóan mondá:

— S ön talán gondolt — erre!

— Gondoltam s reméltem, — és a világ is beszél.

— Ah, a világ?

— Igen; de nekem nincs más világom, mint e kicsiny terem.

A bárónő kezét nyújtá Sebestyén urnak s látható felindulás között eltávozott. Sebestyén ur pedig abban a tudatban, hogy most vagy elvesztette vagy megnyerte a játékot, sietett elkotródni.

VI.

Sebestyén urnak volt ideje gondolkozni merész lépésének eredményei fölött — három napig. A harmadik napon megtudta, hogy a bárónő elutazott. Eszerint az egész vállalat pocsékká lett.

Már épen azon gondolkozott Sebestyén ur, miképen csinálja meg a végszámadást a semmirevaló Mandelbogennel, midőn negyednap délelőttjén két elegánsan öltözött fiatal ember jelent meg lakásán, s Sebestyén megnyugvással hallhatta, hogy a két idegen az előszobázó inasától csak azt kérdi, hogy itthon van-e az ur, s ha igen, addig be ne ereszszen valakit, míg ők ott vannak.

Sebestyén urnak ideje sem volt félre tenni pipáját, midőn az urak minden koczogás nélkül beléptek. Csak úgy pongyolában állott eléjük.

— Kit keresnek az urak?

A fiatal emberek egyike megnevezte magát, azután társát, s felcsiptetvén monokliját a legkellemesebb orrhangan kérde:

— Mágá az a Sebestyén?

Sebestyén ur bizonyos fokig bátor volt, s különösen meg volt azon sajtósága, hogy otthon nem ijedt meg.

— Igen! mi tetszik? kérde szárazon.

— Májd mindjárt. Előbb ülünk le.

— Tessék! szólt két karszéket előgurítva.

— Nágyon örülünk, hogy személyesen megismerkedhettünk; — folytatá az előbbi fiatal ember végig vetve magát a karszékekben s vékony pálcájával veregeté lakkezipőjét.

— Csak szaporán! mit akarnak?

— Ahá. Mindjárt elmondjuk. Uraságod kereskedő, mi?

— Nem. Birtokos vagyok, szólt büszkén Sebestyén ur.

— Birtokos; nó jól ván. Hát birtokos. Hausherr?

— Az is. Tehát?

— Csák lássán.

— De csak előre!

A másik fiatal ember egy kissé komolyabb volt, s egyenesen a tárgyra tért.

— Ismeri ön Léghváry grófot?

— Nincs szerencsém.

— Természetes; nem ismeri.

— Nem ismerem, mert még nem kért tőlem — kölcsön.

— Ah! Csodálatos!

— Ugy van. Három grófot ismerek, de az mind adósom. Léghváry gróf nem tartozik nekem semmivel; azért nem ismerem.

— De ön tartozik Léghváry grófnak.

— Vajjon mivel?

— Elégtétellel.

Sebestyén ur megijedt. Most fog torkára forni a rostopschin.

— Elégtétellel? miért? kérde.

— Az a mi dolgunk.

— Szeretném, ha felvilágosítanának.

— Mindjárt. Tehát ön herr von Sebestyén elhódította az ő — tantját.

— Kit?

— A bárónőt; a Réthalmi bárónőt. Tudja?

— S mi baja van ezzel Léghváry grófnak?

— Az a bajja ván, hogy ez neki nem tetszik. S ez elég.

— Hát tehetek én arról?

— Mindenesetre. A gróf nem akarja, hogy a bárónő bolondságot kövessen el, öreg napjaira.

— Hát beszéljek rá, hogy ne kövessen el.

— Minthá az olyan könnyű lenne. Az öreg myledyk mind akaratatosok, durezásak, — nem ákárnak engedelmeskedni.

— No arról én nem tehetek.

— De igen is.

— Én nem számolhatok a bárónő hajlamairól.

— Akkor nem kell odamenni a nyákára.

— Ez gorombaság!

— Az. Igen. A gróf épen ezt akarja.

— Mit akar a gróf?

— Sebestyén-vérrel akar látni. Mi sekundánsok vagyunk. Tessék választani; pisztoly, kard?

— De uraim!

— Ez már bizonyos; nem lehet elkerülni. Uraságod nagyon megsértette a grófot azzal, hogy a bárónőt elbolondította.

— Én?

— Tehát gentleman ön?

— Mit akarnak?

— Megmondtuk. Tessék választani.

— Uraim! szólt nemes resignatióval Sebestyén ur, — én mély tisztelője vagyok ugyan a bárónőnek....

— Épen az a baj.

— De mégis is azt hiszem....

— Már most késő; tetszik vagy nem?

— Önök kényszerítene, hogy vért ontsak.

— Bagatell!

— De én a gróf urat látatlanban is nagyra becsülöm, nem kívánom drága életét veszélyeztetni.

— A két uracs egymásra nézett s azután a monokkis megszólalt.

— Akkor menjen el az utból.

— Kérem, a bárónő nekem parancsol.

— Menjen el.

— Úgyan hová?

— Akár a pokolba. Nekünk az mindegy.

— Azt elhiszem; most azért sem megyek, szólt Sebestyén ur s a pamlag mögötti csengetyüt erősen megrántá.

Jóska inas belépett.

— Parancs!

— Vezesd ki ezen urakat! szólt Sebestyén ur bátran.

A két fiatal uracs egymásra nézett s nagy zavarba jött. Az első leejtette monokliját, s azon becsületességgel, melylyel különben csak kocsisával szokott volt beszélni, kérdé:

— Tehát mit jelent ez?

— Azt majd megtudják.

— Ez nekünk nem elég. Tessék válaszolni.

— Nincs válaszom.

— Hogyan?

— Nincs válaszom, ismétlem. Tessék értekezni az én — sekundásaimmal.

A két fiatal ember nagy szemeket meresztett, mert erre nem volt elkészülve. Ez a citoyen, úgy látszik, hozzá szagolt a code de duelle-hez.

— Tehát...

— Az én sekundásaim majd fölkeresik önöket. Ajánlom magamat.

Nem volt más teendő mint elmenni. Jóska udvariasan kivezette a vendégeket, Sebestyén ur azonban, mikor az urak eltávoztak, nagyon megbánta előbbi bátorságát. Nem tudta, mi tevő legyen. Egy kissé tulajdonságos bátor volt. Talán jobb volna egyezkedni. Ezek az emberek értenek az öléshez. Akár dísznótorra szegődhetnének. A dolognak fele sem tréfa. A Szafranek és Almaváryak nyugodt, esőndes nép voltak; kár volt Sebestyén urnak letérni ezen utról. Már most mit használ neki, hogy egyik őse Piacenzában szalámikereskedő, akarom mondani herceg; ez a gróf Léghváry olyan szalámit aprít belőle, ha hozzá juthat, hogy új őznek nevét örökítendő meg a Sebestyén-családban. Kár volt az egész dologba kezdenie. Még ott hagyhatja

foga fehérét. Az az átkozott Mandelbogen oka az egésznek. Fellármázta az egész világot Sebestyén urral, ki ugyan kész házasodni bármikor, de ilyen impedimentumok nélkül. Hogy ilyenél nem adnak dispensatiót! Közel volt ahhoz, hogy utána szaladjon az uraknak, s megkérje őket szépen, hogy ne haragudjanak; soha sem teszi be lábát Réthalmi bárónőhez; elfelejti, hogy valaha rostopsehint ivott a bódéjában; csak most az egyszer könyörüljenek rajta.

Már levetette hálókabátját s készült kifelé, mikor Jóska inas, mint a szerencse hirmondója jelenté, hogy künt egy ur van, ki sürgősen kíván beszélni Sebestyén urral, és ezen ur — Mandelbogen.

— No csak jöjjön! szólt Sebestyén ur nagyot fújva, — hiszen épen jókor.

(Folyt. köv.)

T Á R C Z A.

Az aletsuthi udvari kápolna.*

I.

Aletsuth község, mely Fehér megye északi részén, az u. n. vaáli völgyben fekszik, hol a néphagyomány szerint egykor a Duna medre folyt, nem mondható ismeretlenek a hazai egyháztörténelemben. IV. Béla királyunk 1264-ben alapította a környéken a sz. Eustachról címzett chuti prémontrei prépostságot¹ s annak javadalmazására Aletsuth és a szomszédos Acsa helységeket és Felcsuth pusztát adományozta. E prémontrei monostor mintegy két évszázad mulva elpusztult s így Corvin Mátyás királyunk, a pápa engedélyével 1475-ben az idegen eredetű prémontreiek helyébe, az egyetlen magyar szerzetesrendet, a pálosokat telepíté le.² Ők birták e vidéket a török dúlásáig, mikor ismét elűzve, csak I. Lipót király alatt lettek visszahelyezve birtokaikba oly formán, hogy Aletsuth, Acsa, Kajászó-Szt-Péter helységek a Felcsuth pusztával együtt a pesti pálos kolostornak ünnepélyesen átadattak. Nem sokáig örvendhetett a magyar vérből született, hazánk nemes sarjaiból álló szerzet, a háborítlan birtoklásnak, a mennyiben II. József császár által, a többi szerzetek sorsában osztozva, eltöröltetett s birtokai a vallásalapozó csatoltattak.³ Hogy e viszontagságteljes századok viharai mennyire ártottak a vidék katolikus hitéletének, melyet valaha a prémontrei s ezek elpusztulta után a katolicizmus fentartásán s a tudományok és a szépművészetek fölvirágozásán versenyt buzgólkodó magyar pálosok itt újból megteremtettek és ápoltak: bizonyítják a szomorú adatok, melyek szerint a monostor birtokához tartozott községek — különösen II. József császár korától kezdve — vagy részben, mint Felcsuth, vagy csaknem egészen mint Kajászó-Szt-Péter, a helvét vallásra tértek át. A szerzete-

* Ezen ismertetést az »Egyházművészeti Lap« januári számából egyidejűleg, mutatóványul veszszük át.

¹ Fejér, Codex Diplom. VII. 5. 340. lap; a »Sz Eustach« cím először 1272-ben fordul elő, v. ö. u. o. V. köt. 1. 216. lap.

² Ant. Eggerer. Reliquiae Annalium, Eremitico-Coenobiticorum. Viennae, 1663. 240. lapon. 1475. évről következőket olvassuk: »Similiter conventus de Cheutt eiusdem Regis liberalitate a nostris possideri et a F. Emerico Budensi, sub ipso collationis tempore gubernari coepit.

³ V. ö. Rupp J. Magyarország helyrajzi története, Pest, 1870., I. köt. 135—138. l.; továbbá Károly János, Emlékkönyv a székesfehérvári püspöki megye százados ünnepére 1877. — Székesfehérvár, 323—324. l.

sek fáradhatlan buzgalma folytán virágzó hitélet, küzetésök után nem csak aláhanyatlott, de teljes kiveszében vala. Chuton már a XIV. században említették plébánia, melyet úgy látszik előbb a prémontreiek, majd a pálosok láttak el. Ma Felesuthon van ugyan a katolikusoknak plébániájuk, de az 1788-ban alapított s temploma épen századunk derekán (1840-ben) épült. A vidék, elhagyatottságában megtalálta fölvirágoztatóját. Magyarország nagynevű nádora, József, cs. kir. főherceg, Alesuthot a vallásalapból hasonértékű családi birtokrészével kicserélvén, vagyonához csatolta. Így vetette meg alapját a főhercegi kastély, mint gyúpont körül fekvő községek emelkedésének, a nagybecsű parkkal pedig a vidék kies kinézésének. Sajátságos vonása a történelemnek! E vidéket, melyet II. József császár a pálosok felosztásával századokra visszavetett: ugyancsak az uralkodó családból származott József nádor emelte a virágzás fokára. És hogy az anyagi emelkedés mellett még mindig érzett hiányon, az aláhanyatlott katolikus hitéleten is segítve legyen: József főherceg ő fensége, kit a haza minden fia annyira tisztel és szeret, udvari kápolnája építése alkalmával, szem előtt tartván a nép vallási igényeit, a községnek és környéknek benne egyuttal nyilvános templomot emelt.

Volt szerencsénk látni e remek templomot, melynek létrehozásában a fejedelmi bőkezűség, a művész lángelméjével vetekezett; láttuk a már is emelkedő hitélet örvendetes jelenségeit, a szentély buzgó látogatásán. Mivel e templom nem a közönséges idomu modern egyházak stereotyp mintájára készült, de a kimagasló hitéletben s műremekeiben egyaránt bámult középkor styljében: folyóiratunk keretébe vág röviden megismertetni e művet, mely a t. olvasóink előtt már nem idegen hangzású névvel bíró Stornó Ferencznek hozzá méltó alkotása.

Részletezésre — melyet méltán megérdemel — itt nincs időnk és terünk. Csupán az összbenyomást, melyet reánk szemlélőkre tett vala, szándékunk röviden közölni, míg szakszerű ismeretetésére, tán más alkalommal vagy épen másutt jut időnk és nyilik terünk.

Jöjjön tehát velünk a t. olvasó s pillantson be a szentélybe, mely az alsuthi kastély egyik szárnyépületét képezi. Mielőtt a templom küszöbéhez lépnénk, kötelesség megjegyeznünk azt, hogy e szentély épülete nem most lön alapjából emelve. Meg volt az, mint kettős oszlopsorral fölöstött nagyszabású, de kezdetben épen nem magasztos rendeltetésű épület. Nagy költséggel és kényelemmel készült istálló volt, sokkal fényesebb ugyan, mint a betlehemi, melynek jászolában Megváltónk született: s ime ma, ezen istállóból átalakított szentélyben naponta az oltáron születik és áldozza föl magát az Üdvözítő, régi rendeltetésével eszünkbe juttatva a betlehemi szentélyt! A betlehemi istállóból szentély lett, mert Krisztus született benne: az alsuthi, templommá alakított, hogy Üdvözítőnk születésének emlékét ünnepelhessek benne. Székesfehérvár jelenlegi püspöke, főt. Pauer János ő mlga egy izben Alesuthon megfordulván, e nagyszabású épület megtekintésekor ejtette el megjegyzésként először azt, hogy mily szép templom lenne belőle. Ugy látszik, ez adta ő fenségének a gondolatot, mely szerént nem emeltetett alapjaiból egészen új udvari kápolnát, de ezen meglevő, alkatánál fogva igen alkalmasnak kinálkozó épületet idomítottatta át.

Ezen elhatározás — már álló épületben egyházi célokra szolgáló szentélyt rendezni be — nem csekély akadályokat gördíthetett a művész alkotó érzeke elé, midőn a kápolnát bizonyos, egyöntetűleg keresztülvitt stylben akarta létesíteni. Ezen akadályok sikerült leküzdése Stornó Ferencz legelső és nem

megvetendő érdeme, mely fölér a barokk modor által eléktelenített templomok ügyes és szakavatott restaurációjával.

A templom főbejárata az egyik mellékhajó falába van törve, mely egyuttal a homlokzatot is képezi. A façade, faragott négyszögmöveket imitáló burkolatán kívül, kovácsolt vasból készült tetőtárájával (Kamm), valamint a kapu fölött emelkedő ormót díszítő Megváltó, sz. István és sz. László királyaink szobraival, a tetőtornyával (Dachreiter) és a templomépület két sarkán a Habsburg- és Coburg-családi czimereket tartó oroslánokkal, eléggé el van különítve a kastély szomszédos, egészen hasonló magasságu és méretű épületszárnyaitól. Ha még hozzá veszzük a román stylű sisakkal (Helm) ellátott zömök tornyot, mely a façade mögött emelkedik, aranyozott keresztjével: igen kellemes benyomást gyakorol a szemlélőre az egész csoportozat, melynek részei egyenkint és összevéve templomépületre vallanak.

A főbejárat faragott kövekből, csinos oszlopcsoportból képezett büllete fölött szintén köből faragott tympanon emelkedik, melyen a symbolikus két szarvas, a templomba lépő hívőknek epekedését Isten igéje után jelentik, van kivésve. A tympanon fölött egy medaillonban Isten báránya (Agnus Dei) látható szokott tipikus, de stylizált alakjában. Ha a kapu románstylű vaspántolást ábrázolólag aranyozott és díszített szárnyát felnyitjuk, egy kis, a templomba nyuló csarnokban találjuk magunkat, melyet a fából készült szélfogó képez. Ennek növénydíszítményű ékítést feltüntető ajtaján át léphetünk be a templom mellékhajójába. Miután azonban a templom belsejének összbenyomása a kastély folyosójáról nyíló mellékbejáraton át, mely a főhercegi család oratoriumába vezet, élvezhető egész valójában: forduljunk vissza, mielőtt a templomba lépnénk a mellékkapuzhoz, mely a főoltárral szemben van alkalmazva. A diszesen faragott büllet (Gewände) fölött fehér márvány tympanon látható, melyen találólag egy szökökut van kivésve. Jól tudjuk, hogy az ősrégi bazilikáknál és templomoknál a templom udvara közepén egy kut állott, melynek tágas medenczében (cantharus) mosakodtak meg a hívők keleti szokás szerint, mielőtt az Ur házába beléptek volna. Erre emlékeztet bennünket a művész a tympanonra vésett cantharussal, mint az ősrégi keresztény szokás symbolumával. Az ajtó néhány lépcsőn át vezet be a tágas, a templom mindhárom hajójának szélességével bíró főhercegi oratoriumba. Vegyük szemügyre először ezt. Világítását egy jobboldalt alkalmazott ablaken és a templomba néző üvegezett farestéteken keresztül nyeri. Az oratorium falát a fenséges család czimereiből kölcsönzött motívumokból (aranymezőben stylizált koronás vörös oroslán; ezüst sas és kék mezőben arany liliom) visszatérőleg szerkesztett szőnyegfestvény borítja; mennyezetét pedig 3 mezőre osztva, középett a sz. Háromság symbolumai: delphin, a hét tüzes nyelvtől körített galamb és oroslán díszítik, négy sarkán az evangelisták jelvényeivel, a két szélső mező pedig csillagos eget ábrázol. Az ablak üvegfestett mezőiben fölül kerek medaillonban áldó Krisztus-főt $\alpha-\omega$ betűktől környezve; alatta pedig két szemközt néző angyalt, mint a Habsburg- és Coburg-család czimereinek telemonjait, tüntet elénk. Az oratorium butorzata, a zöldmázás stylszerű kályhát kivéve, mind ideiglenes. Az elválasztó üvegezett fal, a románstylű templomok és kolostorok ablakainak mintájára, ólom lemezekbe foglalt kerek lapokból (Putzenscheibe) van mozaikszerűleg előállítva.

(Folyt. köv.)

RÖVID HIREK.

* **Legfelsőbb adományok.** A király ő Felsége V á s á r h e l y község tüzkárosult lakosai segélyezésére 300 frtot, a l a g n ő i gör. szert. kath. templom építésére 100 forintot adományozott magánpénztárából.

* **Ő Felsége a király és a Szentföld.** A párisi »M o n d e «-nak Jeruzsálemből a következőket írják: Nagy vigaszul szolgál, hogy Ausztria-Magyarország fejedelme Ferencz József, a dicső habsburgi ház utóda, mily kegyelettel viseltetik azon ország iránt, mely Megváltónk lábnymai által lőn szentté. 1869-ben ő Felsége személyesen látogatta meg a szent helyeket, és egész Palesztina örvendett, mert a keresztes hadjáratok óta ő Felsége volt az első, ki térdre hullott a szent sir előtt. Ő Felsége látva a jeruzsálemi és bethlehemi templomok rozzant állapotát, azok helyreállítására nagyszívűleg 120,000 frankot adományozott. A názárethi szentélyt pedig ma szintén ő Felsége áldozatkészségéből egy 14,000 frtos oltár díszíti. Ez oltár fölállítására m. év nov. 1-én fejeztetett be, mely napon az oltárnál az első vérnélküli áldozat mutatott be az Urnak. Az oltárhoz két lépcső vezet. Az oltár maga egy 4 méter hosszú állványon nyugszik. A mensát három sötét vörös márványból készült góth oszlop tartja, melynek lapját hat díszes gyertyatartó ékíti. A közepén góth stülű tabernaculum látható, mely fölött, a bold. Szület ábrázoló, egy méternél magasb carrarai márványból készült remek szobor áll. A jeruzsálemi nyomda is ő Felségének köszönheti létét. Ő Felsége a király, a Szentföld custosát, midőn Bécsben keresztül utazott, magán kihallgatáson fogadta s ekkor egy nyomdát és egy betüöntő gépet ajándékozott a custosnak.

* **Simor János** bibornok herczeg-primás ő eminentiája az egyházmegye szűkebb ellátásu segédlelkészei fizetésének javítására ez évben is 5000 forintot utalványozott.

* **Egyházi kinevezések.** Miskovics Lajos szentszéki ülnök és zajtai plébános s H a m p e l János szentszéki ülnök, ungvári főgymn. hittanár kinevezettek a szathmári székesegyház tiszteletbeli kanonokjaivá.

* **Hivatalos köszönet.** B e n d e Imre apát, esperes ujjvidéki plébános és M é s z á r o s Nándor szegedi tankerületi főigazgató 200 forintos alapítványt alakítottak, melynek jótéteményeiben az ujjvidéki kath. főgymnasium — egyik magyar nyelvben jeles — tanulója fog részesülni. A vallás- és közoktatásügyi miniszter a nevezett tanügybarátoknak ezen nemeslelkű tettök ért nyilvánosan köszönet-t mondott.

* **A technologiai muzeum ügyében,** mely Bndapesten fog felállíttatni, a vallás- és közoktatásügyi miniszter előterjesztést tett ő Felségének, előadván abban ezen muzeum célját és rendeltetését, mely a fejlesztésre alkalmas iparágaink, első sorban pedig fém- és faiparunk emelésében s virágzóvá tételében áll. Ő Felsége ezen előterjesztést f. évi január 13-ikán kelt legfelsőbb elhatározásával tudomásul vette s a legf. udvartartás művészi czélokra szánt javadalmából a technologiai muzeum felállítási költségeinek részben való fedezésére egyszermindenkorra 2000 forintot adományozott.

* **A Deák-szoborra,** a hivatalos lap legújabb kimutatása szerint, eddig 165,589 frt 10 kr gyűlt be.

* **Bécsben** Lenau és Grün Anasztáz költőknek emlékszóbot szándékoznak felállíttatni. E célra már bizottság alakult s megkezdtek a gyűjtéseket. — **Vanutelli** pápai nunczius Bécsben a mult hét szerdáján fogadta a diplomatakat, udvari és miniszteri főméltóságokat; összesen százhatvanan jelentek meg — **Bécs** lakosainak száma, a legújabb összeírás szerint, 707,532 főre

rug, tehát tiz év óta 100,018 fővel szaporodott. — **Prága** népessége 159,502 lélek, tiz év óta a szaporodás csupán 1800 lélek. — **Zingerle Pius** atya, hirneves orientalista, a merani gymnasium igazgatója, f. hó 10-én, életének 80. évében jobb létre szenderült.

* **XIII. Leo pápa** ő Szentsége f. hó 12-én fogadta Sergius Pál orosz nagyherceget s hosszasan társalgott vele. — **Luceraut,** a párisi földrajzi társaság tagját, ki junius óta utazik Afrikában, a benszülöttek állítólag megölték. — **Quangsu** chinai császárnak, ki jelenleg 15 éves, 329 fogata, 97,956 lova, 6732 tevéje, 22,139 szarvasmarhája és 248,815 darab birkája van. — **Gale** angol gyalogló fogadott, hogy 1000 óra alatt 2500 angol mérföldet jár meg. Gale a fogadást elvesztette, de azért mégis a legnagyobb gyalogló, mert 1000 óra alatt 2405 angol mérföldet hagyott gyalog maga megett. — **Saggarah** közelében, éjszakra a régi Memphistől, kairói tudósítások szerént, két gula bejáratát találták meg, melyeket a hatodik dynasztiából származó két király épített. A gulák folyosói és szobái ezer meg ezer fölirattal borítvák.

MINDENFÉLE.

Házasság rokonok közt a zsidóknál. A Brémában megjelenő »Deutsche wirtschaftliche Correspondenz«-nek egy cikke az 1871. népszámlálás statisztikai adatainak nyomán kimutatja, hogy a zsidók a keresztényekhez viszonyítva ijesztő mérvű contingenszt szolgáltatnak az örültek számához. Mig például Poroszországban egy millió katolikusra 884 s egy millió protestánsra 887 elmebeteg esett, egy millió zsidó közt nem kevesebb mint 1697 örült volt. Bajorországban az arány még kedvezőlenebb volt. Ott egy millió katolikusra 964, ugyanannyi protestánsra 925, egy millió zsidóra ellenben 2862 örült esett. A cikk statisztikai adatok alapján kimutatja továbbá, hogy a zsidók a keresztényekkel szemben rendkívül nagy contingenszt szolgáltatnak a vakok, siketnémák és bárgyuk létszámához is. A cikk ennek okát főleg abban találja, hogy a zsidóknál igen gyakori a rokonok köztli házasság.

Kereskedés nemeslevelekkel. A kinek kedve van herczeggé, gróffá stb. lenni, annak nem kell többé San Marino köztársasághoz fordulnia. Most az olasz kormány is árul már nemesi diplomákat. Hogy az eltörölt örülési adó jövedelmét pótolhassák, a parlament a kormány előterjesztésére mindenféle apró pénzügyi törvényeket elfogadott. Ezen törvények közt egy árdijszabás is előfordul a nemesi oklevelek megszerzéséről. Ezen árdijszabás szerint jövőben a herczegi czim 30,000, a marchese czim 20,000, a grófi (conte) 15,000, a bárói 10,000, minden más nemesi czim 5000 lirába kerül. Ha az illető ezen címek valamelyikét csupán személyére nézve ohajtja birni, az örökösire való átszarmazás joga nélkül, a kormány ezen esetben 2/5 leengedést ad a főnebbi árakból. Egy nemesi czimer 700 frankba kerül. Ily olcsó árak mellett az olasz kormány alkalmasint jó üzletet fog csinálni.

Virágok, melyeket a rovarok kerülnek. Mig a nézetek abban megegyeznek, hogy a virágok élénk színei a méheket és más szárnyas rovarokat vonzzák, melyeknek látogatásai a növénynek termékenyítésében nagy szerepet játszanak, egy fontos tény alig talált megfigyelésre, hogy tudnillik bizonyos élénk vagy legalább erős színezetű virágokat a méhek kerülnek. Ha a rovar ilyen virágra téved, ez ártalmas befolyással van reá, sőt meg is öli. Ezen virágok sorába tartozik a georgina, a golgota, különösen pedig az oleander. Jenyns angol lelkész észlelte legelőször, hogy a georginának mérges hatása van a méhekre. Irja, hogy az ezen virágot látogató méhek megmerevednek s gyakran meg-

döglenek, ha gyorsan nem távolítják el a georgináról. A »Gardener's Chronicle« azt mondja, hogy georgina-művelés és eredményes méhtenyésztés nem férnek meg egymással. Azt mondják, hogy a golgota a méhet elkábítja, s hogy az oleander virágából szítt méz a legyeket megöli.

Mi az udvariasság netovábbja? Ha valaki meghalt rokona számára koporsót rendel s a kereskedő e szavakkal bocsátja el: »Legyen megint szerencsém.«

S erkeszt i üzenetek. K. V.: Beküldött versében hiányzik a költői emelkedettség s hozzá a verselés is pongyola. Nem közölhető.

Társulati Értesítő.

Szent-István-Társulat.

KIMUTATÁS

a Sz.-István-Társulat igazgatóságához beküldött pénzekről.

	frt.	kr.
Kubriczky András cz. kanonok, esperes, taksonyi plébános	3	15
Ulfert Alfonz viski pléb.	6	30
Begyács Lénárt saári pléb.	34	65
Némethy Béla gyöngyösi káplán, gymn. tanár.	37	70
Sipos József alsóbagodi plébános	1	15
Vavrek Rikárd prem. r. kanonok, kassai főgymn. tanár	31	50
Radics Pál szőregi plébános	6	30
Tóth János k. r. áldozár, szegedi népiskolai felügyelő	85	5
Zechmeister Gáspár esperes kismartoni plébános	31	50
Lacsny Vincze esperes szepsii pléb.	56	30

Szent-László-Társulat.

Adakozások a Szent-László-Társulat részére.

	frt.	kr.
Forster Ernő, pléb., Pálfa (A »M. Á.« utján)	—	72
Dr. Verzár A., Budapest	1	—
Egy névtelen a csanádi egyh. m.-ből (A »M. Á.« utján)	2	50
Dr. Balogh Sándor ügyvéd ur az elnöki megnyitó beszéd egy példányáért	5	—
A csömöri plébános	3	—
A kerepesi »	1	—
A besztérczebányai egyházmegyéből	17	66
Néhai Hüll Ferencz cz. prépost volt muraszombati plébános hagyománya	30	—
» gr. Zichy Domokos hagyom. értékpapirban	400	—
Papp János mihályi plébános és hívei (a »Rel.« utján)	3	—
Zsemlics István alsó-zöldnöki plébános gyűjtése:		
Schill Athanáz perjel Szent-Gotthárdon,		
August Gerő lelkész Sz.-Gotthárdon, Somogyi Miklós szolgabíró Szent-Gotthárdon, Somogyi János segédszolgabíró ugyanott; Perger Ferencz esperes-pléb. Gyanafalván, Bajor Károly segédlelkész u. o., Lendl Antal plébános Rábászentmártonban, Rhorer Emil plébános Rábagyarmaton, Hardy Róbert lelkész Budafalván, Rigó Zsigmond plébánoshelyettes		

Kethelyen, Zsemlics István plébános Alsó-Zöldnökiön egyenkint 72 krjával, összesen	frt.	kr.
	7	92
Rudnyánszky Ferencz ügyvéd 1881-re	—	72
Sáára József igali plébános	2	—
Az elnöki megnyitó beszéd egy példányáért	—	30
Dulánszky Nándor pécsi püspök ur ő excja az elnöki megnyitó beszéd 50 példányáért	15	—
Danilovich Mihály prépost alapítványa (kassai földteherm. kötv.) a csángók részére	50	—
Dr. Ruzsicska János egyetemi tanár	1	—
Az elnöki beszéd egy példányáért	—	30
Zsombolya-Csitőről (A »M. Á.« utján)	1	—
A szepesi egyházmegyéből	91	—

A Szt. István-Társulat ügynökségében

(Budapest, Lövész-utca 13. sz. a.)

megrendelhető:

	frt.	kr.
Oltványi Pál, Tájékoztató utmutatás a különféle adók bevallása, tárgyalása és fölébbezése Magyarországon. (III. kiadás) ára	1	50
König, Természeti érvek. Ford. Drach Antal, leszállított ára	—	50
Garay Alajos, Hazafias egyházi szónoklatok. — 40		
Maszlaghy Fer., Ujabb elbeszélések	1	30
Munkay János, A szt. angyalok története, I. kötet	1	—

Hirdetés.

T. Török József urnak Budapesten.

Tisza-Dob, márcz. 11. 1878.

Tekintetes ur!

Nagymérvű közzvényben szenvedvén, az uraságotól hozott **közzvényvásznat** felhasználtam, a mely nekem kitünő szolgálatot tett, úgy hogy azt magán gyakorlatra alkalmazni szándékozom, kérek ennél fogva pósta fordultával részemre egy darabot az erősebből és egyet a közönségesből küldeni.

Tisztelettel

Dr. Mogyoróssy s. k.

gr. Andrássy urad. orvosa.

(3-2)

I. Napoleon hadserege egyik orvosának

vég-hagyománya azon recept, mely a dr. Baran-féle

„Párisi egyetemes sebtapasz“

készítésének utasításait tartalmazza.

Ezen megbecsülhetlen gyógyszer, mely bárminő **seb, genyedés, daganat, fagyás** vagy **égetés** stb. gyógyításánál európai hirt szerzett magának, — még siker nélkül sehol sem használtatott. Ezen világhírű

„Párisi egyetemes sebtapasz“

tégelyekben 70 krért kapható **Budapesten** kizárólagosan **Török József** ur gyógyszer-tárában Király-utca 12. szám alatt.

(3-2)

Kiadja a Szent-István-Társulat (Lövész utca 13-dik szám.) — Felelős szerkesztő: **Ágoston Antal.**

Budapest. 1881. Nyomatott az Athenaeum r. társ. nyomdájában (Ferenziek tere Athenaeum-épület).